

ρον την ικανότητα του δημιουργού του, ο οποίος ατενίζει προς κάτι ανώτερον άκίνητο. Αποβλέπει προς την τελειότητα την οποίαν ποτέ δέν δύναται νά φθάση

και δημιουργεί ώραία πράγματα ένφ βαδίζει προς τό τέρας.

(Έπειτα συνέχεια)

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Henri Murger: **‘Η άνοιξις.**

ΗΤΟ ή πρώτη Μαΐου. Οι κώδωνες του Πάσχα είχαν πρό τινων ήμερών ήχήσει την άνάστασιν τής άνείξεως, και πανταχούθεν έφθκνεν αύτη έσπευσμένη και πλήρης χαράς· ήρχετο, καθώς λέγει εν γερμανικόν ποιήμα, έλαφρά όπως ο νέος έρωτευμένος όστις πηγαίνει νά θέση τον Μαΐον υπό τό παράθυρον τής έρωμένης του. Έχρωμάτιζε τον ουρανόν κόκκινον, τά δένδρα πράσινα και όλα τά πράγματα με ώραία χρώματα. Έξύπνκ τον άπονεγκρωμένον ‘Ηλιον, ο όποιος έκοιμάτο εν τή όμιγλώδει του κλίτη, έχων την κεφαλήν έστηριγμένην επί των πυχέων εκ χιόνος συνέρπων άτινα τώ έρησιμευον ως προσκέφαλον, και του έφώνκζε: Ε! έ! έ φίλε μου! ‘Η ώρα έφθκσε και ήλθη· τυχέως εις την έργασίαν. Ένδύσου άμέσως τό ώρακιόν σου φόρεμα, πκρασκέυκσον νέκς και ώραίας άκτίνας και πήγαίνε νά φκνης εις τον έξώστην σου δια νά άναγγείλης την άριζίν μου.

Πράγματι, άμέσως ο ‘Ηλιος άνέλκθε την έργασίαν του και περιεπάτει ως ήγεμών. Τά χελιδόνια, άτινα επέστρεψκν εκ τής εν άνατολή άποδημίας των, επλήρουν την άτμόσφαιραν πετώντα· ή λευκακάνθη έλεύκανε τους θάμνους· τό έν ευωδιάζε τά χόρτα των δασών, επί των όποιων έβλεπέ τις τά μόλις εκ των φωλεών των έξελθόντα πτηνά, τά όποια εκράτουν υπό τας πτέρυγας εν μικρόν τετράδιον άσμάτων. ‘Ητο πράγματι ή άνοιξις, ή άληθής άνοιξις των ποιητών και των έρωτευμένων και όχι ή άνοιξις του Ματθίου Ταϊνσβεργ, ήτις κάμνη άκόμη τον πτωχόν νά άνατριχιάζη εις την άκραν τής έστίκς του όπου ή τελευταία στάκτη του τελευταίου του κυσίμου ζύλου είχε σβεσθή από πολλού. ‘Η γλυκεία αύρα έτρεχεν εις τον διαφανή άέρα και έσπειρεν επί τής γής τας ευωδίας των γειτονικών έξοχών. Αί άκτίνες του ‘Ηλίου κκθκρη και θερμά εκτύπων επί των έλών των πκραθύρων. Είς τον άσθενή έλεγον: ‘Ανοιξον, ήμεις είμεθα ή ύγεις! και εις τό δωμάτιον τής κόρης τής έσκυμμένης επί του κκθρέπτου, αύτου του άγνού και πρώτου έρωτος των άθωωτέρων, έλεγον: ‘Ανοιξον, ώ ώραία, δια νά φωτίσωμεν την κκλλονήν σου· ήμεις είμεθα οι άγγελοι του κκλου κκκου· δύνασαι τώρα νά φορέτης τά άσπρα σου ένδύματα και τον ψάθινον σου πιλόν· ιδού, οι άνθωνες όπου χορεύουν εκκλύρθκσαν υπό ώραίων άνθέων και

τά τετράχορδα πηγαίνου νά έξυπνήσουν τον κόσμον δια τον χορόν τής Κυρικκής. (Έκ των Scénes de la vie de Bohéme.)

Bernardin de Saint Pierre: **‘Η εύτυχία του σκότους.**

Εύτυχής την σήμεραν εκείνος όστις άντι νά περιτρέχη τον κόσμον ζη μακράν των άνθρώπων! Εύτυχής την σήμεραν εκείνος, όστις δέν γνωρίζει τίποτε πέραν του όρίζοντός του, και δια τον όποιον τό γειτονικόν χωρίον είναι γή ξένη! Ούδαμώς άπεμάκρυνε την κκρδίαν του των άντικειμένων άτινα ήγάπα, ούδε άφινε την φήμην του εις την διάκρισιν των πονηρών. Νομίζει ότι ή άθωότης κκτοικει εις τά μικρά χωρία, ή τιμή εις τά άνάκτορα και ή άρετή εις τούς βωμούς. Την δόξαν του και την θρησκείαν του θέτει δια νά κκταστήση εύτυχή ό,τι τον περιβάλλει. ‘Εάν δέν βλέπει εις τον κκπον του ούτε τους κκρπους τής ‘Ασίας, ούτε τας σκιαδάς τής ‘Αμερικκής, κκλιεργει τά φυτά τά όποια άποτελουν την χαράν αύτου, τής γυνικικός και των τέκνων του. Δέν έχει άνάγκη των μνημείων τής άρχιτεκτονικκς δια νά κκταστήση την χάραν αύτου εύγενή. ‘Εν δένδρον, υπό την σκίαν του όποιου άνεπαύθη ενάρετός τις, του δίδει άκκμνήσεις θείας. ‘Η λεύκη των δασών του υπενθυμίζει τους άθλους του ‘Ηρακλέους, τό δέ φύλλωμα των δρυών τους στεφάνους του Κκπιτωλίου. (Έκ των Etudes de la nature.)

Octave Feuillet: **Τό πάθος.**

‘Ο έρως ο άληθής έχει τί τό ίερόν, τό όποιον άποτυπώνει ένα χαρακτκρη πλέον ή άνθρώπινον εις τε τας λύπας και εις τας χαράς τας όποιας μάς δίδει.

‘Εάν έφθκνε τις ώστε δια νά μη υποφέρει και είναι εύτυχής, νά άπολιθοι την κκρδίαν του, πλείστοι τότε θα ήσαν τοιούτοι πκρ· άξίαν. Δια του λογικού και τής πεζογραφικκς φθάνομεν νά επικρίνωμεν τον Θεόν και νά υποδιβάζωμεν τό έργον του. ‘Ο Θεός δίδει την ειρήνην εις τους νεκρούς και τό πάθος εις τους ζώντας! Ναι, υπάρχει εν τή ζωή εις τό πλευρήν τής χυδαίότητος των διηγεκών και κκθημερινών συμφερόντων, από τά όποια δέν έχω την κουράτηκ νά κκχωμάμι ότι